

* * *

Milyen utcában lakom?

Avedik utca - A Fővárosi Közmunkák Tanácsa 1938-ban a Gárdonyi Géza út és az Endrődi Sándor utca közötti 6 méter széles, névtelen utcát az Avedik örmény eredetű család több neves tagjának emlékére keresztelte el.

A család egyik legnevezetesebb tagja **Avedik Félix** (1888-1949) jogász, a budapesti központi járásbíró-ság elnöke volt. A „Büntetőjog”, „A büntetőbíráskodás” című jogi művein kívül több könyve jelent meg az örményekről. Festőművészként kiállításai is voltak.

Avedik Gábor (1751-1827) számos műve közül nevezetes az örmény nyelvtan, az örmények legnehezebben megérthető írójának, Nareki Szent Gergelynek ismertetése (két kötet), Szent Pál leveleinek kommentárja (három kötet).

Avedik Lukács (1847-1909) egyháztudós volt, akinek több műve jelent meg az örményekről.

Ismert még **Avedik István** orvostanár, aki Újvidéken működött. - A család régebben Avédik, Ávédik alakban is írta nevét.

Budai Polgár 2002/12. szám (június)
Székely Imre

* * *

Szomorújelentések

Vákár Tibor

1908-2002

magyar királyi tüzér főhadnagy, Gyergyószentmiklós díszpolgára, Ybl-, Podmaniczky-, Budapest-díjas építészmérnök, a Műegyetem egykori tanára, a Magyar Építészek Szövetségének tagja, a Francia Építészek és Grafikusok Szövetségének örökös tagja, a Magyar Mérnökök és Építészek Világszövetségének tagja, az ICOMOS Magyar Tagozatának tagja, a FŐTI, VÁTI, BUVÁTI főmérnöke, a Magyar Köztársasági Érdemrend Kiskeresztjének tulajdonosa

2002. július 8-án életének 95. esztendejében átadta lelkét Teremtőjének.

Július 18-án a Farkasréti temetőben katolikus szertartás szerint felesége, leánya, fia és menyje, rokonai, valamint barátai és tisztelői helyezték örök nyugalomra.

*

Dávid Attila

(1967-2002)

képzőművész, a Miskolci Nemzeti Színház díszlettervezője, a Budavári Lengyel Kisebbségi Önkormányzat képviselője 2002 július 24-én, életének 36-ik esztendejében elhunyt.

A Farkasréti Temetőben leánya, Janka és édesanyja, valamint szülei, nagyanyja, testvérei, családja és barátai a katolikus szertartás szerint helyezték örök nyugalomra.

Az eltávozottak emlékét közösségünk megőrzi.

* * *

Vákár Tibor építész-festő búcsúztató köszöntése,

**Farkasréti temető, Hóvirág út
2002. 07.18.**

Saruban és fehér ruhában
jöttem Hozzád, - Tibor, -
- köszönteni.
Fiam Vagy és Apám.
Tanítványom és Mesterem.
Hitben, - Alkotásban,
Jó kedvben és kacsintásban,
Férfíúi tisztességben és
Túlélő Esszenciában.
Kelj fel, - Tibor!
Kelj fel, - és járj.
Várjuk Ezt Tőled.
Megtaníthatsz rá.
Lépegess tovább, -
Pincegalériák girbe-gurba lépcsőin, -
Hibátlanul.
Mosolyogva a világon,
Gyermekes, - csak kicsit riadt mosolyoddal, -
Lépegess tovább.
Nem fogytál, -
Sűrűsödtél.
Beléd sűrűsödött egy század.
A volt, - és ami maradt.
A Szép, - és a Töretlen, -
Az Eltűnt, - és ami Rettenetes.
Gyermeknek maradtál.
Gyermekké maradtál.
Tedd, - amit Isten Rád rótt.
Fessél!
Jajj, - Tibor, -
Fessél!
Fessél, eredendő Hazát.
Fessél jószándékú Embereket.
Fessél Csodákat, - mert szükségünk van Rá!
Fessél Hitet, - Emberséget és Akarást!
Fessél dús aratást!
Fessél igaz barátságokat és versenyeket, - gyűlölet nélkül.
Fessél szerelmeket, Igazít, - és ne hibázz!
Fessél megbocsájtó, - derűs Istent és magyar angyalokat, - Velük parolázz!
Fessél Reményt, -
 Arcpirosítót, -
 Szívdobogtatót, -
 Mélylélegzetőt, -
 Fejfölemelőt, -
 Összefogásra készítetűt,
 Szerelmes Szeretőt,
 Összeölelkezőt, - hogy
 mi is fel tudjunk állni, -
 egyszer, -
 végül, -
 - talán.

Kapaszkodj belénk.
Hogy Beléd kapaszkodhassunk.
Csókolj meg Bennünket.
Hogy megcsókolhassunk.
Tegyél értünk valamit.
Csendes, - Nagyívű, - kedves Ember.
Fessél!
És most Repülj Tovább!

híved
Vadász György

* * *

Dávid Attila

Júniusban a Magyarországon élő, lengyel, vagy lengyel kötődésű képzőművészek kiállítottak. Dávid Attila, az erdélyi örmény apa és a lengyel anya fia kórházban papírra vetett szándéka szerint írtam meg a kiállítás katalógusába a bemutató ismertetést:

"35 éves. Díszlet- és jelmeztervező, grafikus, festő.

A budapesti Képzőművészeti Főiskola, valamint a római Centro Sperimentale di Cinematografia elvégzése után, 1993-tól kezdve egy rövid évtized alatt a magyarországi színházi élet jelentős tervezőjévé vált. Közel száz megvalósult színpadi terv fűződik a nevéhez, például: Az ember tragédiája (Debrecen, 1996), A dzsungel könyve (Bp., Pesti Színház, 1996), West Side Story (Szegedi Szabadtéri Játékok, 2000), valamint hazai és külföldi, önálló és gyűjteményes kiállítások, például: budapesti Lengyel Intézet - 1994, krakkói Galéria Format -1999, Varsói Magyar Intézet - 1999-2000; ugyanakkor számos könyv- és folyóirat-illusztráció, plakátterv és belsőépítészeti terv.

Az egyetemi hallgatók felkérésére négy szemeszteren át díszlettervezést tanított a Budapesti Műszaki Egyetem Építész Szakkollégiumában.

Egy gyermek apja.

Ez a pálya 2001. október 4-én konstataált leukémiás megbetegedésével megtört. Kórházi kezelése azóta is folyik; ambíciói töretlenek.

2002 őszén várható Budapesten korszakzáró kiállítása.

2002.05.19."

Az utolsó mondat az ő kifejezett kívánságára került a szövegbe. Remélem, hamarosan lesz méltó kiállítása, bár ez már nem korszakzáró, hanem életműkiállítás lesz. 2002 július 24-e óta ugyanis nem gyarapodik újabb művekkel.

1967 január 30-án született.

Még 13 éves korában is úgy tetszett, hogy útja a Konzervatóriumba vezet, hiszen kedvenc tanítványként, jó eredménnyel végezte az I. kerületi Zeneiskola zongoraszakát. Nyolcadik osztályban rajztanárja becsábította a rajzsakkörbe... és mindent eldől.

Az előbb röviden idézett életpálya során lelkiismeretes, meleg egyéniséggé vált. Mélyen hitt, formális, anyagi külsőségek nélkül. Sokat kínlódva vált felnőtté, hiszen anya nélkül nőtt, bár egy erdélyi magyarörmény család szeretetében és kultúrájában.

Agyában és kezében hordozta a kifejezhetetlen világ egyedi kifejezését.

Megdöböntően komolyan vette azt, hogy „bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsájtunk az ellenünk vétkezőknek".

Soha nem „írta át" a saját történelmét, nem próbálta kimagyarázni a múltat. Ha valamit rosszul tett, azt kínlódva, de bevallotta önmagának. És mindennél jobban szerette a leánykáját.

Magyar művészként őrizett magában lengyel vonásokat. Magától értetődően „elvolt" azzal, hogy összetett, erdélyi magyarörmény és lengyel identitást örökölt. Ezt aztán jól megszózta a mediterrán kultúra iránti vonzalma. Vagyis: középeurópai volt.

Most már jókat beszélget mindkét nagyapjával: a jószívű lengyel lakatossal és a tisztességes erdélyi örménymagyar íróval.